

ἀνέλλιπος ἐπίθ. ΧΧρηστοβασ. Διηγ. ξενιτ. ἀνέλλ'πος Ἦπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀνελ'λιπής.

1) Ἀδιάλειπτος, συνεχής ἐνθ' ἄν. : Τὰ μάτια του εἶχαν κοκκινάδα ἀπὸ τ' ἀνέλλιπα δάκρυα ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν.

2) Ὁ συχνὰ παρὰ τινι φοιτῶν, ἐκεῖνος ποῦ δὲν λείπει ποτὲ Ἦπ.

ἀνέλλο τό, πολλαχ. ἀνέλλα ἦ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. οὐσ. *anello*.

1) Ὡς ναυτικὸς ὄρ. ὁ μέγας κρικός τῆς ἀγκύρας ὁ χρησιμεύων διὰ νὰ δεθῇ αὐτὴ εἰς τὴν ἄλυσιν πολλαχ. Συνών. *κουλούρα, κουλούρι*.

2) Κόσμημα ἐκ χρυσοῦ ἢ μαργαρίτου φουιδές, διάτρητον, ἀποτελοῦν τμήμα τοῦ περιδεραιίου Ἰος : Ἡ κολαῖνα μου ἔχει εἴκοσι ἀνέλλα μαργαριτάρι.

3) Ὁ κανὼν τοῦ στατήρος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου σημειώνονται αἱ ὀκάδες Πελοπν. (Λακων.) Συνών. *βέργα, χέρι τοῦ κανταριῶν*.

4) Ὁ στροφεὺς τοῦ παραθύρου Πελοπν. (Λακων.) Συνών. *μάσκουλο*.

ἀνέλπιδος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Πεντασσύλλ. 130 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. (λ. ἀνελ'πιδος) ἀνόλ'πιδος Μύκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἐλ'πίδα.

1) Ἀπροσδόκητος Μύκ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. : Ἀνόλ'πιδος κατὰ Μύκ. Συνών. ἀδόκητος 1, ἀκαρτέρητος 3, ἀνανάμενος 1, ἀναπάντεχος 1, ἀναπέλπιστος, ἀναρίθμητος 3, ἀνέλπιστος 1, ξαφνικός. 2) Ὁ μὴ ἔχων ἐλπίδα, ὁ ἀτελής ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.

Χτυπάει κι αὐτὸς τὰ χέρια, ἀνέλπιδος

ἀναστενάζει . . .

Συνών. ἀπελ'πισμένος (ιδ. ἀπελ'πίζω).

ἀνέλπιστα ἐπίρρ. κοιν. ἀνέριστα Κύπρ. Μήλ. ἀνόλ'πιστα Ἦπ. Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Δημητρ. ἀνέριστα Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνέλ'πιστος. Ὅτι ἡ λ. παλαιά, μαρτυρεῖ ὁ τύπ. ἀνέλ'πιστα, ὅστις εἶναι καὶ μεσν. Πβ. Διηγ. Διγεν. στ. 2920 (ἐκδ. SLambros σ. 229) «τὸν Διγενῆ ἀνόλ'πιστα εὐθὺς εἶδεν ὀμπρὸς τῆς». Τὸ ἀνέλ'πιστα καὶ παρὰ Σομ.

Παρ' ἐλπίδα, ἀπροσδοκῆτως : Ἀνέλ'πιστα μᾶς ἦρθε. Ἀνέλ'πιστα ἔφυγε κοιν. || Φρ. Ἀρπα τῷ ἀνέριστα (αἰφνης καὶ παρ' ἐλπίδα) Κύπρ. || Ἀσμ.

Μ' ἐπότης ἀνέριστα τοῦ κόσμου τὸ φαρμάτιο Κύπρ. — Ποιήμ.

Γνωρίζει ἀνέλ'πιστα παλαιὸ λημέρι,

τὴ βρύσι ἐξάνοιξε πότρεχε κεῖ

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,174

Ἀνέλ'πιστα γυρνᾷ τῆς τύχης ὁ τροχός

ΓΒιζυην. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 42.

ἀνέλπιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνέλ'πιστους βόρ. ιδιώμ. ἀνέριστος Κύπρ. Μήλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνέλ'πιστος Ἄνδρ. (Κόρθ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μάν.) Τήν. κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνέλ'πιστους Μακεδ. ἀνέριστος Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνέλ'πιστε Τσακων. ἀνέλ'πιστε Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνέλ'πιστος. Τὸ ἀνέλ'πιστος καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος κοιν. : Αὐτὸ ἦταν ἀνέλ'πιστο. Πράγματα ἀνέλ'πιστα. Τύχη ἀνέλ'πιστη. Κακὸ - καλὸ ἀνέλ'πιστο. Μᾶς βρῆκε ἀνέλ'πιστη περίστασι. Ἀπὸ τ' ἀνέλ'πιστα ἦταν τοῦτο κοιν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνέλ'πιδος 1.

β) Τὸ οὐδ. οὐσ., τὸ ἀπροσδόκητον, τὸ ἀπρόοπτον

κακὸν πολλαχ. : Τὸν ἦρε ἀνέλ'πιστο Πελοπν. (Μάν.) Νὰ τὸν εὔρη τ' ἀνέλ'πιστο ! (ἀρά) Πελοπν. (Λακων.) Ἀνέλ'πιστον νὰ σοῦ ῥιγῇ ! (ἀρά) Κῶς || Παροιμ. Τὸν ἦρε ἀνέλ'πιστο ὅς τῇ μέσῃ τοῦ σπιτιοῦ του (ἐπὶ ἀπρόοπτον κακοῦ, τὸ ὁποῖον ἐλάτιστα θὰ ἠδύνατό τις νὰ περιμένῃ) Λακων. 2) Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐλπίζει τις ὅτι δύναται νὰ πράξῃ τι, ἀδέξιος Κύπρ. : Ἐφαίνεται ὡς τώρα ἀνέλ'πιστος γιὰ τέτοιες δουλειές. Τούτην τὴν δουλ-λειὰν ἐν' κἀνένας ἀνέλ'πιστος ποῦ τὴν ἔκαμεν.

ἀνεμάθρωπος ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνεμος καὶ ἄθ'ρωπος, δι' ὁ ιδ. ἀν'θ'ρωπος.

Ὁ ἀνθρωπίσκος, τὸ ἀνθρωπάριον. Πβ. ἀνεμο-.

ἀνεμάκι τό, (I) Πάρ. ἀνεμάι Ἀπουλ. (Καλημ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνεμος.

Ἐλαφρὸς ἀνεμος, λεπτὴ πνοὴ ἀνέμου ἐνθ' ἄν. : Ἀσμ.

Ἀνεμέ μου κι ἀνεμάκι, | μὴ χτυπᾷς τὸ σκαδαλάκι

κι ἄδρας μου σακκὶ δὲν ἦρε | καὶ ὅς τὸ μύλο δὲν ἐπῆγε

Πάρ. Συνών. ἀεράκι, ἀνεμίδι (I).

ἀνεμάκι τό, (II) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνέμη.

Μικρὰ ἀνέμη : Μὰ ἀνέμες εἶν' κ' ἐκεῖνες ; κατ' ἀνεμάκια ποῦ ναι σιχαμός.

ἀνεμάτορας ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνέμη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ-άτορας.

Ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὴν ἀνέμην, εἰς τὴν ὁποῖαν περιελίσσεται τὸ νῆμα τῆς ἐκ τῶν βομβυκίων ἐξαγομένης μετάξης. Ἵλ. καὶ ὡς παρων.

***ἀνεμάχλαδο** τό, ἀνιμάχλαδο Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνεμος καὶ ἀχ'λάδι. Τὸ ἀνιμάχλαδο κατὰ τὸ ἀνιμίδα < ἀνεμίδα, ὁ ιδ.

Τὸ φυτὸν ἀνεμογλέντι, ὁ ιδ.

ἀνέμη ἡ κοιν. καὶ Ἀπουλ. Τσακων. ἀνέμ' βόρ. ιδιώμ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀνέμη.

1) Ὁργανον τῆς ταλασιουργίας, ἐκ τοῦ ὁποίου στρεφόμενον περὶ κάθετον ἄξονα ἐξελίσσεται τὸ νῆμα καὶ τυλίσσεται εἰς μασούρια εἴτε εἰς κουβάρια κοιν. : Φρ. Γυρίζει σὰν τὴν ἀνέμη (ἐπὶ ἀεικινήτου) πολλαχ. Λόγια τῆς ἀνέμης (φλύαρίαι) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Ἀσμ.

Κόκκινη κλωστὴ δεμένη, | ὅς τὴν ἀνέμη τυλιγμένη,

δῶς' του μπάτσο νὰ γυρίσῃ, | παραμύθι ν' ἀρχινίσῃ

(ἀρχὴ τῶν παραμυθ.) πολλαχ.

Ἀνεμοστάτης θὰ γενῶ κι ἀνέμη νὰ γυρίζω

κ' ἐν' ἀνεμοῦρι ὁλόχρυσο γιὰ νὰ σὲ περ' γυρίζω

Ἦπ. Ἦ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίχ. Γραφαὶ καὶ ἀφηγήσεις 286 (ἐκδ. Wagner σ. 74) «ὥσάν ἀνέμην καὶ τροχόν, σὰν μύλον τὸν γυρίζει». Συνών. *ἀνέμι (II), ἀνεμίδα (II), ἀνεμίδι (III) 1, ἀνεμοδόρυα.

2) Τὸ ὄργανον εἰς τὸ ὁποῖον περιελίσσεται τὸ ἐκ τῶν βομβυκίων ἐξαγόμενον νῆμα τῆς μετάξης Κρήτ.

3) Ὁ τοῦ φρέατος μετάλλινος ἢ ξύλινος κύλινδρος, ἐφ' οὗ περιστρεφόμενον τυλίσσεται τὸ σχοινίον τοῦ κάδου διὰ τοῦ ὁποίου ἀντλεῖται τὸ ὕδωρ Χίος — Λεξ. Ἐλευθερουδ.

4) Ὁργανον διὰ τοῦ ὁποίου ἐκκοκκίζεται ὁ βάμβαξ Σάμ.

5) Βαροῦλκον διὰ τοῦ ὁποίου συνάζουν τὸ σχοινίον ὅταν ἔλκουν βάρη Λαοδαν. Θήρ. — ΑΣακελλαρ. Ἐγχειρ. ἀρμενιστ. 399.

6) Ἡ συσκευὴ τῶν κάδων, διὰ τῆς ὁποίας ἀνέλκεται ἐκ τοῦ φρέατος ὕδωρ Θεσσ. Κρήτ. (Μονοφάτσ.)

